

А подиръ малко още по-очудени останали. Тома отишъл да се погрижи за кравата. Но щомъ се приближил до нея, тя се обърнала и казала:

„Тома, какво мислишъ за оня просякъ?“

Когато момъкътъ чулъ да говори добичето съ човѣшки гласъ, страшно се уплашилъ и за да се увѣри, дали това не е просто сънъ, ущипалъ се за рамото. И тъкмо по това врѣме пакъ чулъ, че кравата казва:

„Ти ми не отговори, Тома, какво мислишъ за оня просякъ?“

Момъкътъ изпусналъ връзката сѣно, ꙗкоято стѣгнато държалъ подъ мишница и доколкото му държали краката припналъ при майка си, за да ѝ разправи за тая достойна за чудене случка.

Въ начало тя неискала никакъ да му вѣрва, но, когато момъкътъ продължавалъ да я увѣрява, отишла съ него въ обора, но щомъ стигнали тамъ, Бриндла извикала:

„Добъръ вечеръ, майко! Току-що попитахъ Тома, какво мисли за просека“.

Горката жена се объркала и — едва нѣкой видѣлъ това, — безъ да отговори, избѣгали съ момчето въ колибката. Тамъ току рѣчи изгубили съзнание, гледали се по между си и дълго врѣме не могли ни дума да продуматъ. Най-сетнѣ Тома дошълъ въ себе си и казалъ:

„Какво ще правимъ, мила мамо? Защото, кой ще купи крава, която говори? Всички ще се чудятъ на това, сѣщо както ние сега“.

„Право имашъ“, думала горката вдовица, която още продължавала да трепере като трепетлика. Трѣбва да обяснимъ това на Бриндла! Само ще ни разбере ли?

„Ще я помолимъ настоятелно, да неговори“, казалъ най-сетнѣ момъкътъ.

Размислили, че така ще бжде най-добрѣ. И отишълъ Тома при кравата и разправилъ ѝ, колко имъ е жално, че сѣ принудени да я продадатъ, за да взе-